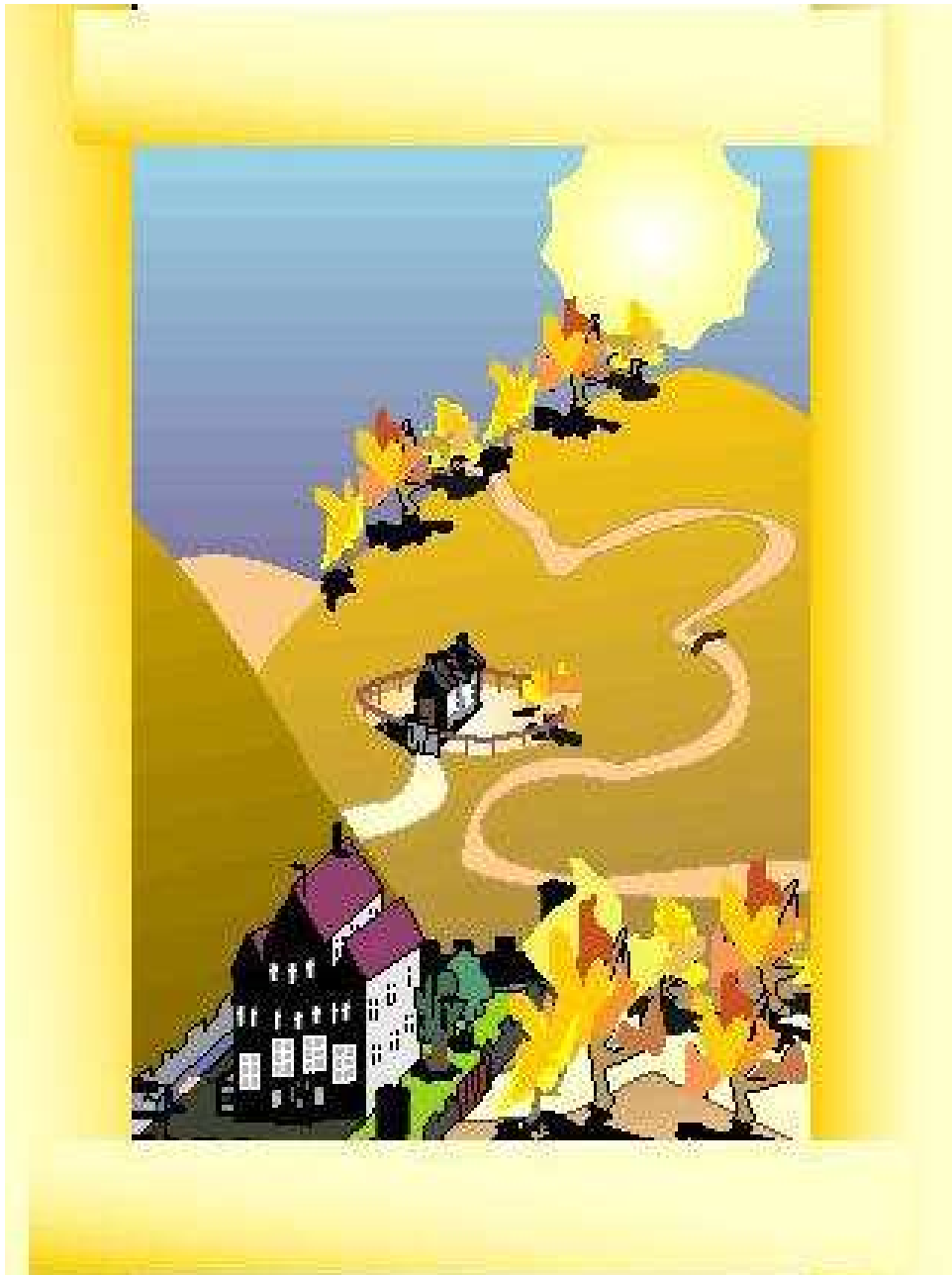

אונדלין

מאת מוניק לאטי

השנה היבול היה גרוע. הכל בחווה היה יבש, השדות היו צהובים, השמש שרפה את עלי העצים ואפילו פלג המים התייבש.

הורי לינו היו מיואשים. לא היה מה לאסוף מהשדות והבהמות רעבו. הם לא יוכלו גם לשלם לברונית חסרתלב את שכר השכרת השטחים.

אישה זו, אכזרית וללא רחמים הייתה בעלת כל אדמות האזור, ואיש לא אהב אותה. היא לא ידע לחייך. היא דרשה שלינו, הילדה החמודה, בעלת חיוך זוהר, תבוא לשרת אותה בכל.

תוך יומיים הגיעה לינו אל הטירה של הברונית.
היא רעדה מפחד. האישה הרעה קראה
"לכי מיד ומלאי את שני הדליים אלה. ותזדרזי,
אני ממהרת, אני מחכה!"
מבוהלת מהקול החמור לקחה לינו את הדליים.
היא רצה לבאר שבמרכז הגן. מרחוק עוד
שמעה את הקול של הברונית "מהר יותר! אין לי
זמן לחכות!"

אך כשלינו הגיעה לבאר ראתה כי פני המים מתרוממים במהירות עד שפת הבאר. היא יכלה למלא את הדליים בקלות ובמהירות. היא לחשה "תודה", ושמעה קול עדין וברור לוחש "להתראות, לינו" ועוד קול, עבה יותר שכאילו שר בעדינות "להתראות". לינו הביאה את הדליים לברונית חסרתלב. הדליים היו כבדים ובכל זאת לינו באה עם חיוך על הפנים ועיניים מבריקות. הברונית ראתה זאת וחשבה "סבלנות. מחר היא כבר לא תחייך."

למחר, אחרי שינה טובה, לינו הופיעה שוב
בטירה בפנים. בדיוק נשמע צלצול השעון לשעה
תשע. הברונית הייתה במצב רוח רע יותר
מאשר רגיל.

"כן, הגיע זמן" אמרה בחומרה "קחי את סל
הכביסה הזה, מברשת וסבון. אני רוצה שהכל
יהיה נקי ומקופל. מהר, רוצי לנחל."

בקצה הגן זרם נחל שעל שפתו מונח היה גוש
סלע גדול. שם צריך היה לכבס את הבגדים,
לסבן ולהבריש אותם. לינו ירדה על ברכיה
והתחילה לכבס. ואז שמעה קול עדין אך ברור
"בוקר טוב לינו. את זוכרת שדיברנו כבר אתמול
בבאר. הברונית חסרתלב נותנת לך לעבוד
קשה מדי! אפשר לחשוב כי מרגיז אותה שאת
חייכנית כזו! תני לי! אכבס בשבילך!"

בעיניה קרועות לרווחה ראתה לינו זוג ידיים
שיוצא מהמים. צמידי טיפות קישטו את פרקי
הידיים שהופיעו מעל פני המים. אבל בתוך
המים אי-אפשר היה לראות כלום.

אך פתאום, לא ידוע מאין, הופיעו פנים מופלאים. טיפות מים קישטו את השערות בהירות. השפתיים לחשו "אני אונדלין, פיית הנחלים. אני גרה על הקרקעית הנחל ואני עוזרת ללבבות, אותם אני פוגש בשפת הנחל."

הפייה לקחה את סל הכביסה והניחה אותו על פני המים. הוא שקע ולינו לא ראתנו אותו יותר. היא הביטה בפה פעור וקצת בחשש. ואז העזה לשאול "אבל איפה הוא?"

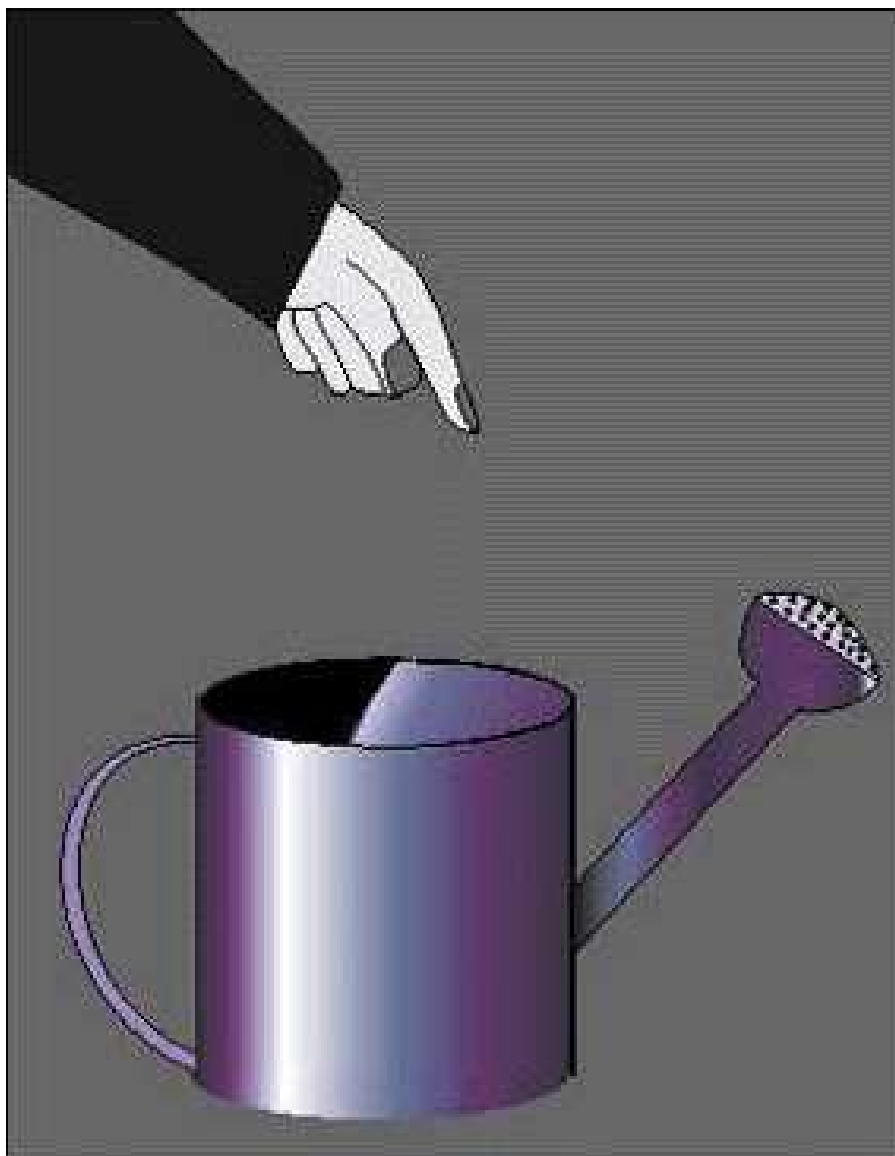
"הנה" ענתה אונדלין. היא הוציאה מהמים את הסל מלא כביסה נקייה, יבשה ומקופלת. לינו הסתכלה בלי להבין.

פתאום עיניה נפגשו עם אלה של אונדלין. הן חייכו שתיהן ואחר כך פרצו בצחוק רם. בסוף אמרה אונדלין "להתראות מחר, ליד הבאר!" ונעלמה.

בדרך חזרה לטירה לינו יכלה להשתהות כי כל
העבודה נעשתה כבר. היא אפילו אספה פרחים
אחדים בשביל הוריה ושרה בדרכה. בטירה
סידרה יפה את הכביסה והלכה הביתה בשקט
עם זר הפרחים שלה.

כאשר הברונית חסרתלב חזרה מהטיול מצאה
את הכביסה נקיה ומסודרת, אך לא ראתה את
לינו. זו כבר הלכה. אבל החיוך של לינו,
שראתה קודם על פניה, הרגיז את הברונית.
הוא היה זוהר מדי!
כשהגיע זמן לישון הברונית לא יכלה להירדם.
היא חשבה "מחר אכבה את החיוך שלך!"

למחרת בבוקר, עוד לפני השעה תשע, לינו
באה לטירה. הברונית קראה בכעס רב "אמרו לי
כי גנבת פרחים מהגן שלי. כעונש את צריכה
להשקות את כל הגן. ושהכל יהיה גמור עד
הצהריים. מהר! תתחילי לעבוד!"

כמה דמעות הופיעו על לחייה של לינו. הגן היה
כל כך גדול וזרועותיה כה קטנות! אך פתאום
התחילה לחייך שוב. אונדלין בוודאי תעזור!

היא רצה מהר לבאר והתכופפה מעל הדופן.
קול עבה, אך שקט אמר לה "בוקר טוב לינו. אל
תתכופפי כל כך, את עלולה ליפול פנימה.
אונדלין תגיע מיד."
מים עלו עד לדופן הבאר. הפנים המופלאים של
אונדלין הופיעו שוב וקולה עדין ובהיר שעל
"לינו, יש לך היום פנים כה חמורים. מה רוצה
שוב הברונית הנבזית, שלא יודעת לחייך?"
"אני צריכה להשקות את כל הגן" ענתה לינו.
"הו, זה פשוט" נשמע הקול העבה "תראי לינו,
אני הוא הבאר. אם אונדלין תדגדג את רגלי,
אתעטש, וכל הגן הגדול הזה יושקה מיד.
הבנת?" ועוד הוסיף "מצאי לך מהר מחסה
בבקתת הגן!"

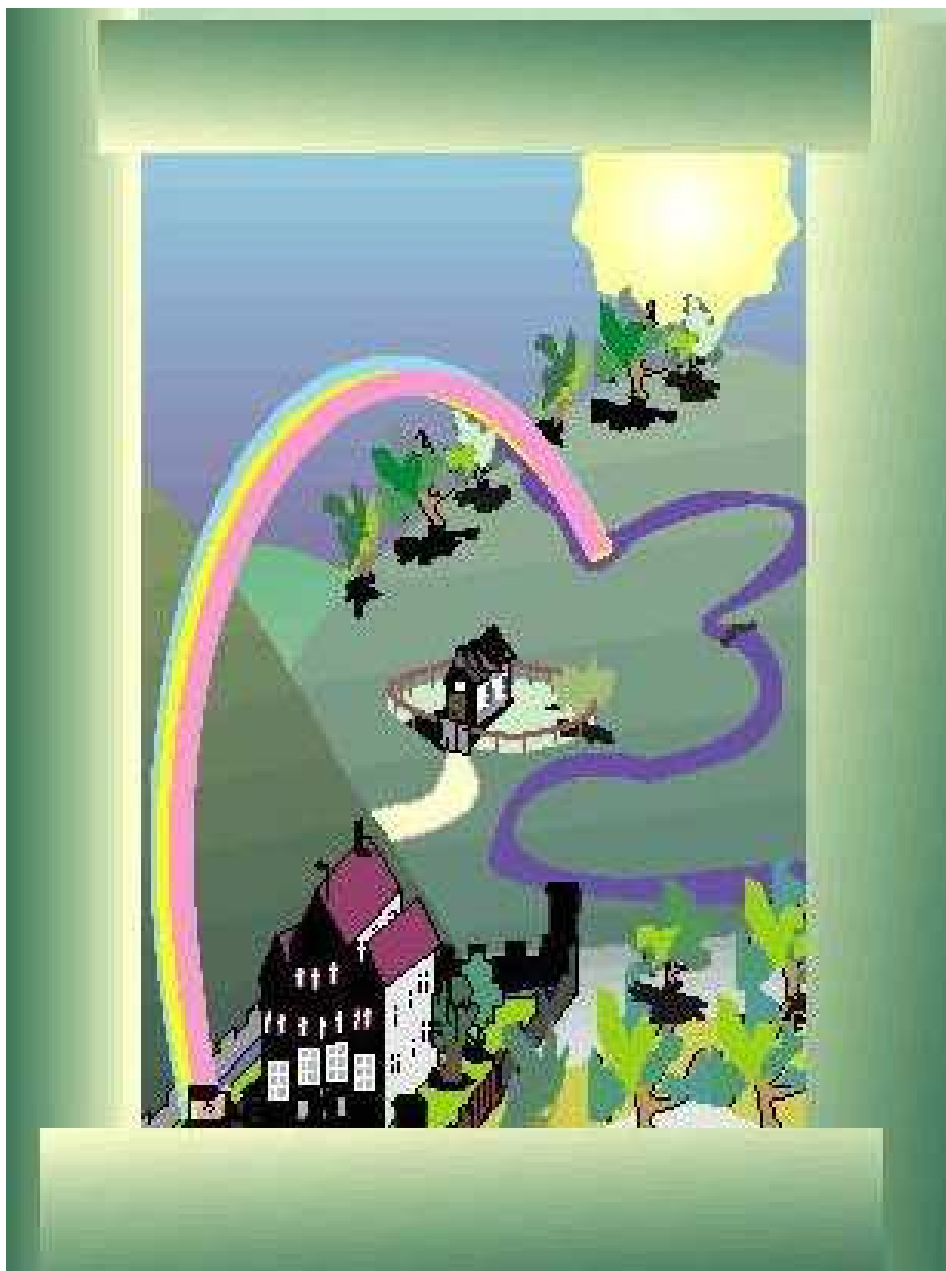
אונדלין נעלמה במים. לינו רצה מהר לסככה בה
עמדו כלי הגינון. ובדיוק בזמן. כי נשמע "אטשי"
חזק שהיה כמו פיצוץ. ומיד כל הגן היה מושקה!

למזלה הברונית לא הייתה בבית. היא חזרה לקראת הצהריים ומצאה את הגן מושקה כולו. לינו שיחקה על גדת הנחל. הברונית עברה בלי לומר מילה אך כעסה מאוד. היא רצתה לכבות את חיוכה של לינו בכל מחיר.

היא ניגשה ללינו "אם את מצליחנית כזו, אני רוצה שאחר הצהריים הנחל שלכם יתמלא מים. אחרת לא תחזרי כלל להורים שלך!" היא צחקה צחוק אווילי כמו מכשפה. לינו התחילה לבכות. היא חשבה "הרי את זה לא אוכל לעשות!" אך מיד נזכרה "אונדלין, היא הרי פיית הנחלים!"

כשהברונית הלכה לנוח בשעות צהריים לינו רצה כדי להתייעץ עם אונדולין. היא קראה לה ואונדולין באה מיד. היא הבינה את הכל ואמרה ללינו "אני צריכה לנשוף תחת המים. תראי, לא רק בועות תופענה על פני המים." היא צללה פתאום ונעלמה.

פתאום הופיעה קשת בענן נהדר בשמיים. הוא נמשך מהבאר ועד הנחל. הוא משך אחריו מיליארדים ומיליארדים של טיפות מים והניח אותם באפיק הנחל היבש. ועכשיו הוא זרח ורקד בשמחה. כל השדות הוריקו פתאום.

כל הכפריים שמעו זאת. הם באו לראות את הנס. זה נמשך כל הלילה. רק הברונית חסרתלב ישנה.

כשהברונית התעוררה, נבהלה נורא. זעם גדול שטף אותה. למראה כל החיוכים רצתה להרוג מישהו. ביד אחת לקחה מטאטא ובשניה ברזל ליבון. היא רצתה להתנקם. את ברזל הליבון רצתה לחמם באש אך למזלה הרע טעתה והכניסה לאש את המטאטא. המטאטא התחיל לבעור. היא רצתה לכבותו בדלי מים, אך אונדלין חשבה כבר על הכל. אלה היו המים שלינו הביאה מהבאר. הם לא כיבו את האש אלא להפך, הם עוד הגבירו אותה. הברונית מבוהלת יצאה מהטירה. ועוד בזמן, כי הכל סביב בער!

הכפריים שעמדו מסביב צחקו ומחו כף.

ברונית חסרתלב ברחה מהארץ סופית. היא ויתרה על כל רכושה וכל זכויותיה. הורי לינו מצאו בסוף את בתם. היא סיפרה הכל להם וליתר תושבי הכפר. כדי להודות לאונדלין כל אחד מהכפריים זרק פרח לתוך הבאר. אלא אז ראו כולם מחזה מקסים. מהבאר יצאו המוני טיפות מים זוהרות. הן היו בכל צבעי קשת בענן והן התאספו בשמיים וציירו את פניה היפים של אונדלין, שבירכה את כולם לשלום. אחר כך כל הטיפות החווירו ונעלמו בבאר. והכפריים חזרו שמחים וצוחקים לביתם.